

Arrest

nr. 156 264 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. POOLS, die loco advocaat E. POOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 26 april 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op een lange asielprocedure. Ze wisten echter dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 27.11.2009 door verzoeker en op 09.06.2011 door verzoekster, werden afgesloten op respectievelijk 16.05.2011 en op 21.12.2011. Een tweede asielprocedure opgestart op 26.03.2012 werd afgesloten op 20.03.2013. De duur van de asielprocedures was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De overige elementen (betrokkenen verblijven in België sinds 2009-2011, hebben sociale banden, hebben talen geleerd en inburgeringstrajecten gevolgd, zijn werkwillig, -eerste verzoeker heeft een arbeidscontract voor onbepaalde duur en een in België erkend diploma- en hun oudste kindje gaat naar de kleuterschool) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker zet in het onderdeel “in rechte” in zijn synthesememorie volgend betoog uiteen:

“Verzoeker is van oordeel dat ten onrechte werd besloten dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is aangezien er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn waarom de aanvraag niet via de gewone procedure kan worden gevoerd.

Verzoeker verwijst naar verschillende feiten die door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden worden aanvaard en die ook in casu aanwezig zijn.

- In het land van herkomst van verzoeker, in casu Armenië, is geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig die een verblijf van meer dan drie maanden kan toestaan. Verzoeker kan zich dus onmogelijk tot een dergelijke instantie wenden. De normale procedure waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing kan aldus niet gevolgd worden.

- Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst gesloten van onbepaalde duur op een moment dat hij nog legaal kon werken. Verzoeker brengt de arbeidsovereenkomst bij (stuk 4).

- De echtgenote van verzoeker heeft in 2012 een opleiding gevolgd bij het PCVO Moderne Talen Hasselt (stuk 5). Studies hoger onderwijs en zelfs studies middelbaar onderwijs van de aanvrager kunnen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Ook verzoeker heeft verschillende opleidingen gevolgd in 2012 (stuk 6 en 7).

- De oudste dochter van verzoeker, H.N. (dochter geboren te Yeregnazor - Armenië ...) volgt kleuteronderwijs in België. De onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt voor alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn, inclusief kleuters.

De bestreden beslissing werd genomen op 22 april 2013. De beslissing houdt aldus een onderbreking van het schooljaar, dat nog loopt tot 30 juni 2013.

Ongeacht dat het feit van een goede integratie op zich niet in aanmerking komt als een buitengewone omstandigheid, dient er toch rekening mee gehouden te worden in samenlezing met de bovenstaande feiten. Verzoeker en zijn gezin spreken uitstekend Nederlands. De echtgenote van verzoeker volgt nog opleidingen en hij heeft zelf vast werk. De oudste dochter van verzoeker gaat naar school en is ingeschreven in verschillende sportverenigingen. Deze feiten wijzen er op dat er een goede integratie is van verzoeker en zijn gezin.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de bovenstaande feiten. De korte en simpele motivatie van de beslissing faalt naar feit en recht."

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker het onderdeel "in rechte" zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift integraal in zijn syntheseseminarie reproduceert en vervolgens volgende aanvulling toevoegt:

"Ten onrechte stelt de Belgische Staat dat het verzoekschrift geen middel aanhaalt waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Zoals hierboven blijkt faalt de korte en simpele motivatie van de beslissing naar feit en naar recht. De beslissing schendt met andere woorden zeer duidelijk art. 1 van het Verdrag van Geneve van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen-schending van de materiële motiveringsplicht.

De schending van de motiveringsplicht werd ook in het verzoekschrift zeer duidelijk naar voor gebracht."

3.3. Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de syntheseseminarie als een processtuk "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 3 november 2015, nr. 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de syntheseseminarie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat "de meerwaarde van een syntheseseminarie (...) meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6).

Uit de in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de syntheseseminarie.

Indien een verzoeker wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, kan hij een syntheseseminarie indienen en daarin zijn middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoeker tegemoet aan de bekommernis om hem toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij wel wenst aan te houden zodat hij de middelen samenvat.

Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter tevens toe om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota te worden beschouwd.

Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu te onderzoeken of de in de syntheseseminarie weergegeven repliek op de nota kan beschouwd worden als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

Nergens wordt echter aangegeven dat de verzoeker de middelen die in het verzoekschrift werden aangevoerd, mag aanvullen of een andere wending mag geven. Bovendien schrijft artikel 39/81,

zevende lid van de Vreemdelingenwet voor dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesamenvatting zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet waarin onder andere uitdrukkelijk vermeld wordt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn”*.

3.4. Hoewel verzoeker zijn enig middel, dat in wezen enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, in zijn synthesesamenvatting integraal reproduceert, kan de hierboven vermelde aanvulling worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975). Bijgevolg dient het middel uit de synthesesamenvatting, dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, als een ontvankelijk middel te worden beschouwd.

3.5. *In casu*, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoeker de overtreden rechtsregel weliswaar niet uitdrukkelijk specificiert, maar op basis van de uiteenzetting van het middel is het zonder meer duidelijk dat de verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht heeft willen aanvoeren, zoals verzoeker ook aangeeft in zijn repliek.

3.6. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

3.7. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.8. Verzoeker betoogt dat “ten onrechte” door de gemachtigde werd besloten dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn. Hij verwijst vervolgens naar verschillende feiten die door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden worden aanvaard en die *in casu* ook aanwezig zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker “de rechtspraak” niet verder concretiseert of citeert, zodat ook niet duidelijk is met welke rechtspraak al dan niet rekening moet worden gehouden.

De verzoeker betoogt dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is die een verblijf van meer dan drie maanden kan toestaan. Hij kan zich dan ook niet tot een dergelijke instantie wenden en de normale procedure waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, kan dan ook niet gevolgd worden. De Raad stelt vast dat het gebrek aan een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië in de in punt 1.1. vermelde aanvraag niet werd aangehaald als een buitengewone omstandigheid die verhindert dat de aanvraag in het land van herkomst wordt ingediend. In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust op de aanvrager zelf. Het komt verzoeker dan ook toe zorgvuldig te handelen en in zijn verblijfsaanvraag uitdrukkelijk de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, te vermelden en uiteen te zetten. Nu verzoeker in gebreke is gebleven dit element uitdrukkelijk aan te halen als een buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag, kan de gemachtigde niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar verzoeker nog betoogt dat het onderbreken van een schooljaar in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, stelt de Raad vast dat verzoeker ook dit element niet uitdrukkelijk heeft aangehaald in zijn in punt 1.1. vermelde aanvraag zodat de gemachtigde er ook geen rekening met kon houden.

De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de elementen en stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt, wat in deze niet het geval is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verder verwijst de verzoeker naar het feit dat hij een arbeidsovereenkomst heeft van onbepaalde duur, dat zijn echtgenote een opleiding heeft gevolgd bij het PCVO Moderne Talen en dat zijn dochter kleuteronderwijs volgt. Hij stelt dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Hij benadrukt nogmaals dat hij en zijn gezin uitstekend Nederlands spreken, dat zijn echtgenote opleidingen volgt, dat hij vast werk heeft, dat zijn oudste dochter naar school gaat en is ingeschreven in verschillende sportverenigingen, en dat al deze feiten er op wijzen dat hij en zijn gezin goed geïntegreerd zijn.

Uit de in punt 1.1. vermelde aanvraag blijkt dat verzoeker deze elementen reeds heeft aangehaald als humanitaire gronden om een verblijfsmachtiging te verkrijgen en ook als buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening gehouden heeft met deze elementen, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Dienaangaande heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd:

“De overige elementen (betrokkenen verblijven in België sinds 2009-2011, hebben sociale banden, hebben talen geleerd en inburgeringstrajecten gevolgd, zijn werkwillig, -eerste verzoeker heeft een arbeidscontract voor onbepaalde duur en een in België erkend diploma- en hun oudste kindje gaat naar de kleuterschool) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad wijst erop dat buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). De elementen die verzoeker aanhaalt, met name het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie en verankering in België zijn dus in beginsel elementen die de gegrondheidsfase betreffen.

De beoordeling van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar de elementen uit de aanvraag niet aan dat daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. De Raad wenst er voorts nog op te wijzen dat deze elementen nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing ook wordt gesteld.

Verzoeker toont noch in zijn aanvraag noch in zijn verzoekschrift concreet aan waarom de aangehaalde elementen het hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om een aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Op basis van bovenvermeld betoog dat louter bestaat in een stelling die neerkomt op het herhalen van dezelfde argumenten die reeds werden aangevoerd in de verblijfsaanvraag, kan niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop de gemachtigde deze elementen en argumenten apprecieerde kennelijk onredelijk is of het resultaat is van een incorrecte feitenvinding of een onjuiste feitenappreciatie. Verzoeker brengt hiertoe geen concrete argumenten aan in het verzoekschrift.

Er kan worden besloten dat verzoeker met zijn betoog – dat neerkomt op het louter opnieuw opsommen van de redenen die hij naar voor heeft gebracht in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging – geenszins aantoonde dat de gemachtigde op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.9. Verzoeker stelt tenslotte in zijn repliek dat de bestreden beslissing zeer duidelijk artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 schendt. De Raad stelt vast dat dit middel in het inleidend verzoekschrift niet uitdrukkelijk werd aangevoerd tegen de bestreden beslissing, noch is het op basis van de uiteenzetting in het inleidende verzoekschrift het zonder meer duidelijk dat de verzoeker een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève heeft willen aanvoeren. De vermeende schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève wordt voor het eerst in de synthesememorie aangevoerd en dient derhalve als een nieuw middel te worden beschouwd dat onder het verbod van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet valt. Ter vrijwaring van de rechten van verdediging van de verwerende partij, kan dit nieuwe middel niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd in de zin van artikel 39/81, 7e lid, *juncto* artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Het middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES